

BIBLIA

A júniusi elmélkedéseket Garay András (Dunakeszi), a júliusiakat Kálmán Márta és Kiss József (Budapest) készítette.

Június 5. — Évközi 10. vasárnap — Mt 9,9–13 —

Az irgalom útja

Az emberek beskatulyázása már Jézus korában is működött. Te ilyen vagy, te meg olyan, te itt állsz, te meg ott – és köztünk határozott szakadékok vannak. A ténylegesen meglévő emberi különbségeket tovább mélyítették a vallási, politikai, életviteli különbségek. A szeretet világból jött Jézus számára ezek a határok elfogadhatatlanok, hiszen Isten Országá nem ismer kirekesztést, különbségtevést vagy megbélyegzést. Ezért ül le a vámosokkal vacsorázni, beszélget a kútnál a szamariai asszonnyal, ért szót a bélpoklosokkal, nyomorékokkal, és vállal közösséget bűnösökkel. Számára nem farizeusok vannak vagy vámosok, szamariaiak vagy rómaiak, hanem az ember a maga bajaival, örömeivel, vágyaival és gondjaival.

Jézus számára mindennél fontosabb az irgalmas szív. Az irgalmasság nem az eleve mindent elnézés, a mindent helyeslés lelkiülete. Az irgalom az embernek szól, nem a bűnnek. Jézus gyógyítani jött, nem pedig helyeselni és felmenteni egy erkölcsileg helytelen állapotot. A gyógyítás első lépése a másik megismerni akarása. Mi sem alkalmasabb erre, mint egy közös étkezés. Itt megoldódik a nyelv,

őszinte lesz a beszéd. A közös étkezés jó talaja a jézusi magvetésnek. Itt már nincsenek skatulyák, csak ugródeszkák. S lehet, hogy különböző magasságokban állunk, de mindenki neki tud lendülni. A változásnak, a metanoiának. Ahogy Máté is vámosból lett Jézus követője és nagy apostola.

Az ember úgy van megteremtve, hogy képes őt megérinteni a szeretet és az irgalom világa. Képesek vagyunk a változásra, de sokszor nem bízunk a magunk vagy a másik változásában. Rosszak a tapasztalataink? Vagy csak nem beszélünk róla? A hiteles keresztény tanúságtévő el tudja, meri, akarja mondani, hogy Isten szeretetének érintésére vagy az irgalom érzésére hogyan alakult át az élete. Ez volt, és ez lett belőle. Sok egyház alapvető pasztorációs eszköze a tanúságtétel. Talán szemérmességéből, önmagunk kicsiségének állandó hangsúlyozásából vagy pozitív visszajelzések hiányában a katolikus köztudatból ez kimaradt. Tanúságot tenni nem azt jelenti, hogy felmondunk egy dogmatikai leckét, hanem azt, hogy el merjük mondani, miként alakult az életünk Jézus megismerése által. Ettől személyessé és hitelessé válunk.

Június 12. — Évközi 11. vasárnap — Mt 9,36–10,8 — A hivatás útja

Jézus nagyon gyakran tekint szájalommal az emberekre. Elnézi őket, és látja, hogy nem így kellene élniük. Nem ez volt a Teremtő eredeti célja. A Teremtő nem akarta ezt a hajszolt életet, a versengést, a másikon való átlépést, a másik letiprását és a mindebből adódó frusztrált életet. Mert az első lépésként szorongást, stresszt megélő ember holnapra már beteg lesz, depressziós, és jöhetnek a szervi bajok. És nincs senki, aki megmondaná, hogyan kell helyesen élni. Mindenki csak megy a feje, és ki tudja, milyen vágyai után. Senki nem mondja meg az embereknek, hogy lehetne másféleképpen is élni. Állam, tanárok, papok – mind-mind csak a fogyasztói társadalom mókuskerekében tudnak elképzelni bennünket. Nincs élhető alternatíva.

Az evangéliumban az emberről felvázolt kép gyökeresen más, mint amit megélünk. Ott osztozás, biztonság, egyszerűség és boldogság van. A másokért hozott áldozat-

ok, keresztfelvételek nemes és emberi gesztusok, és hosszabb távon kiegyenlítődnének. Sőt a százannyi ígérete is valóság lesz. De ehhez kell egy csapat, és ennek kell lennie Jézus csapatának, az Egyháznak.

Persze felül is van hiba. A pápa temetésére, az új pápa megválasztására és a folyamatos zarándoklatra költött dollármilliárdokból meg lehetett volna oldani a világ egészségéses vízzel való ellátását, vagy az iskolázás nagy gondját. De söpörjünk csak a magunk portáján. Mi a mi tanúságtévésünk és életünk? Éljük-e a jézusi eszményt? Osztozunk-e javakban, időben és lehetőségekben. Vagy mindannyian magányos farkasként – na jó, báránként – küszködjük végig az életünket? Csinálunk-e közös munkahelyet, otthont, létrehozunk-e kommunát? Összefogtunk-e gyerekeinkért, öregeinkért, önmagunkért? Mit tudunk felmutatni az embereknek arra vonatkozóan, hogy érdemes Jézushoz tartozni, hogy érdemes kereszt-

De ez nem megy, vagy csak dőcögve. Valljuk be: túl jól érezzük magunkat a bőrünkben. Nem akarunk változni; kényelemszeretettől, önelégültségtől vagy önbizalomhiányból. Nem tudunk kibújni a bőrünkbelől. Pedig kellene. Jézus minduntalan erre szólít fel bennünket.

Istenszeretetünk mércéje az a mód, ahogy azokhoz közeledünk, akiket bűnösöknek, vagy egyszerűen csak másnak tartanak. Akik nem férnek bele polgári életterünk kategóriába. Mennyivel könnyebb ítélet mondani vagy kincstári jótanácsokat osztogatni a jóllakottság és a meleg szoba háttérével. És az Istenhez tartozás – sokszor hamis, de felmentő – biztonságával. Munkanélküliek, hajléktalanok, prostituáltak, gazemberek vannak szép számmal ma is. Asztalhoz ülni velük? Ugyan már! Na jó! Karácsonykor egy kis ételt osztunk, meg leadjuk a használt ruhát. De nem megyünk utánuk, számunkra ők nem elveszett bárányok vagy elgurult garasok.

Jézus magatartása arra ad példát, hogy bízik a másik ember változásában. Bízunk abban, hogy Isten szeretetét, világát el lehet vinni az embereknek, és ők megérik azt, és rákapnak az új élet ízére. Mert az nem egy életidegen világ: ott barátság van, osztozás, Isten közelsége, és minden nehézség ellenére boldogok tudunk lenni. És ezért érdemes elhagyni a pénzváltó asztal, a kollaborálás, hatalomhoz dörgölődések világát, és belépni az irgalmasság világába. Ez a hegyre épült város, ahol százannyi vár ránk – és nem lehet magunkat vallási áldozatokkal becsapni, a szív éberségét elalattatni. Mert Isten nem áldozatot akar, hanem irgalmat, megterített közös asztalokat és szíves invitálást a közös étkezéshez.

ténynek lenni? Mit viszünk mi az embereknek?

Alapvetően két dolgot kell vinnünk. Az istenkapcsolatot, és az ebből is fakadó közösségi példát. Az emberek nem szövegve vágnak, hanem hitelességre. Arra, hogy látszódon az emberen a létezés spirituális dimenziója, az, hogy nemcsak hús és vér vagyunk, hanem halhatatlan lélek is él bennünk, aki képes kommunikálni Istennel, és ennek megfelelően át tudjuk, át merjük alakítani az életünket – hogy van bennünk erő gyógyításra, jó szóra, hogy biztonságot és derűt sugárzunk. Hatalmas élmény a létezés spirituális dimenziójának felfedezése önmagunkban. Rabjává válunk. Minden más eltörpül mellette, átalakítja az életünket, az időnk, az értékrendünket, a kapcsolatainkat. Jézus is tudja ezt: leheli a Lelket, korhol, biztat, imádkozni tanít, példát ad. Mindent megtesz értünk, csak ne ragadjunk bele az anyagi világ mocsarába.

És vinnünk kell a közösséget is. Ezért mennek az apostolok ketten, mert két ember már példát tud adni a szeretet világról. Vinni kell a közösséget, annak biztonságát, erejét: hogy ha az ember kilép az egyik életéből, akkor egy másik, valószínűs életbe lép be, ahol minden van, csak minden máshogy van; ahol az emberekre azt mondják: „Nézzétek, hogy szeretik egymást!”; ahol a törvény a „Közte-

tek azonban ne így legyen!”; ahol mindenki oda tud ülni az élet asztalához; ahol nem kerülök a peremre azért, mert öreg vagyok, beteg vagyok, vagy egyszerűen csak nem tudom felvenni a tempót mással – ahol így is „értem vannak”.

Ez a keresztyén hivatás. Papoknak, nem papoknak – hiszen ez nem életállapotoktól függő feladat. Mindenkinél tennie kell a dolgát. Nincsenek itt hivatás-

sok. Mindannyiunk közös feladata ez, kinek-kinek lehetősége, adottsága szerint, de azonos elszánás alapján, aminek mozgatórugója az irgalmasság, a tévelygőkön megesett szív. A nagy kérdés csak az, tudunk-e olyan világot (kontrasztársadalmat) felmutatni, amely ténylegesen jézusi? Ha igen, lehet menni Magyarországházának elveszett juhához, vagy még tovább.

Június 19. — Évközi 12. vasárnap — Mt 10,26–33 — A bátorság útja

Jézus tanítványai egy értékrend mellett döntenek. Ez a döntés kikerülhetetlen a tanítvánnyá válás útján. Ma mindenütt feltételeket szabunk, kikapukat, menekülési útvonalakat hagyunk, mert nem érezzük, hogy végleges a döntésünk. Nem hisszük, hogy mindent jól mérlegeltünk, állandóan ott motoszkál a kísördög: Mi van, ha nem jön be? Így a döntésről is leszokunk, és sodródó életet élünk, amit kikövez előttünk a média. Jézus tanítványai viszont döntenek, megfordítják, megváltoztatják az életüket, aminek elengedhetetlen része félelmeik felszámolása. Jézus a bátorság útjára hív bennünket.

Küzdelem zajlik a jó és a rossz között. A rossz néha látványosan, de többnyire alattomosan kúszik be az ember életébe. Természetes és elfogadott közegként jelentkeznek, megágyaz az ember kényelmének és félelmeinek. Nem is gondolunk rá, és már az ő értékrendjét éljük. Már ott a szívünk, arra formáljuk át a mindennapjainkat. De a jó oldalra is állhatunk, tudhatunk ellent mondani, és a jézusi útra lépni. Jézus itt azt hangsúlyozza, hogy aki az ő útján jár, az biztosan Isten gyermeke. De vajon elég-e ma az embernek, hogy majd Isten világában ott lesz a jutalom? Ma mozgat-e még bennünket a túlvilági jutalom vágya, illetve az a félelem, hogy mi lesz a halálunk után?

Raadásul a Biblia sem áll nagyon melénk, hiszen a latoknak Jézus a halál órájában is megbocsát. A modern teológiai is megerősíti, hogy mindenkinek megadatik – ha a halál pillanatában is – a Jézus melletti döntés kegyelme. Mindenki üdvözüli? Tehát felmentődik a jézusi úton járás követelményétől? Éljek úgy, ahogy akarok, hiszen Isten végtelen irgalma és szeretete által biztosított a túlvilági bónusz? Ez ma az általános közfelfogás, és ez illik a szerető Istenhez. Ennek következményeként viszont az ember felmentődik Isten Országá megvalósítása alól. Vagy visszajön a fundamentalista alapokon nyugvó ijesztgetés a pokollal, tisztítófűzellel? Lehet, hogy a mai szentírási rész jézusi mondatai akkor, abban a kulturális és vallási közegben hatékonyak voltak, és az emberek a túlvilág elvesztésétől való félelmükben tették a jót.

Halálközeli élmények megerősítik az általános közfelfogást, és a posztmodern "meghalni jó" életérzés megnyugtatja a spirituálisan még nyitott emberek ez irányú gondjait. A keleti teológiák újjászületés-konceptiója már nem olyan felmentő, mint a mai keresztyén felfogás. A modern tudományos "halálkutatás" egyre jobban igazolja a keleti felfogást. Michael Newton több kötetes könyve az emberi lélekről összegzi a mai pszichológia kutatásait a lélek útjáról, a létezés spirituális tagoltságáról.

De térjünk vissza az alapkérdéshez. Miért kell a jézusi úton járnunk, ha a túlvilági élet már nem motivál? Több okunk is van erre.

A szeretet világában élő ember sokkal teljesebben éli át létét, mint mások. A teremtettségben rejlő potenciák itt felfakadnak, legyen az istenkapcsolat vagy emberi kapcsolatok. A léttel széles sávban érintkező ember gazdagnak, teljesnek éli meg az életét. Rájön, hogy létének van lelki dimenziója, és ez mérhetetlen örömmel töltheti el. A teljességet a mások szolgálata, szeretése jelenti. Itt mosódnak el az egyéni létezés önző határai, és éljük meg az egységét felebarátainkkal, ahogy Jézus is biztat bennünket a „főpapi imában”.

Önmagam teljesebb léte maga után vonzza, hogy általam a környezetemben is mindenki teljesebb életet fog élni, hogy a társadalom feszítő szociális gondjai megoldódnak, mert az emberek fontossági sorrendjében változás áll be. Az önzés világát felváltja a szeretet és az osztozás világa, amelyben nincs félelem, hanem kialakul a testvériség.

A feladat tehát óriási. Hiteles jézusi emberként félelmek nélkül, teljesen és boldogan élni – és erről tanúságot tenni, akár a háztetőkről is. És nem lebecsülni a rosszat, hanem megmérkőzni vele.

Június 26. — Évközi 13. vasárnap — Mt 10,37–42 — A kereszthordozás útja

Mintha Jézus féltékeny lenne természet, vérségi kapcsolatainkra. Bár Jézus idejében, a patriarchális társadalmakban a rokonai kapcsolatok sokkal meghatározóbbak voltak, ezeket ma sem kell lebecsülni. „Ők fogják kezem” – írja József Attila az őseiről. Jézus nem azt mondja, hogy nem kell őket szeretni, hanem fontossági sorrendet állít fel. Az első az ember életében az istenkapcsolat, és az a jó, ha ez sugároz át vérségi és más kapcsolatainkra. Mert akkor jó nekik, ha a jézusi szeretettel szeretjük őket. Mert nekik is megvan az útjuk, és ezen az úton mi is ott állunk értékrendünkkel, tetteinkkel és szavainkkal. Befolyásoljuk őket. Nem mindegy, hogy Isten népe természetes kapcsolataiban is a jézusi szeretet útján jár-e. Az volt az ősegyház egyik ereje, hogy a családban a jézusi szeretet uralkodott és átadódott. Családegyház, mondanánk mai szavakkal.

A jézusi út az értékválasztás útja. Le kell mondanom valamiről, vállalnom kell valamit, tevékeny szolgáló életet kell élnem. Fel kell vennem keresztemet. A sajátomat, a nekem készítettet, nem pedig azt, amit magamnak farigcsálok. Nem a másét, hanem a személyes, egyedi keresztemet. Sokszor úgy gondoljuk, hogy a másik keresztyént kell cipelnünk. Cirenei Simon is csak addig vitte Jézus (a másik) keresztyét, amíg az erőre nem kapott. Fel kell vennem azt a terhet, amit a Jézushoz tartozás jelent. Sok jó keresztyén ember telen terheket hordoz anélkül, hogy az az ő keresztyéje lenne. És nem boldog; összeszorítja a száját, és cipeli tovább, konok örömtelenségben.

Nagyon nehéz ezt a két jézusi követelményt összehangolni. Örülni és boldognak lenni, ugyanakkor keresztyét is hordozni. Nagy önismeret és nyitott szív kell hozzá. Az ember akkor boldog, ha vállalt feladatai és hozzájuk rendelt erőforrásai

egyensúlyban vannak. Meg kell tudnom, mik az erőforrásaim, és állandóan fejlesztenem kell őket. Ha erőforrásaim nagyobbak, mint a feladataim, éppúgy boldogtalan leszek, mint ha fordítva lenne. És erőforrásokon itt nemcsak önmagát érti az ember. Tényleges erőforrásait az Istennek átadottságban nyeri el az ember, amikor már Isten is él benne. És akkor kinyílik a szív a nagy feladatok felé, a nagy áldozatvállalások felé, és odafigyeléssel, imával, baráti beszélgetésekkel megtalálhatom a saját keresztemet, és Jézus után indulhatok a szolgálat útján. Tegyük magunkat alkalmassá, és legyünk nagyon nagyvonalúak. Ez nem olyan, mint egy áruház, ahol próbálgatom a ruhákat. Látom a feladatokat, és tudom, ezek közül ez az enyém.

Van más megközelítés is, ez kicsit alakulhat az alkalmasságunk, mert tudjuk mozgósítani szunnyadó erőforrásainkat. És ha nyitott a lelkünk, megérezhetjük,

hogyan Isten ott áll mellettünk, minden jóban és minden szolgálatban.

Keresztet hordozni és közben boldognak lenni csak akkor lehet, ha az emberben mind teljesebben Isten lelke lakik; ha saját akarátát, vágyait, önzéseit lecséréli Isten szempontjaira; ha összetöri azt a cserépedényt, amibe az ő isteni részét zárták; ha nyitott arra, hogy felfedezze magában az

eredeti jóság szunnyadó csíráját, és nagy növényé fejlesztí az. Ma nem lehet azt mondani az embereknek: Légy boldogtalan, hordozz nagy terheket, légy szomorú, besavanyodott! A jézusi üzenet az, hogy hordozz nagy terheket, mert ezáltal megtapasztalhatod Isten munkáját, erejét és örömet az életedben, és azt, hogy kapcsolatok ebben a hordozásban lesz teljes, s eb-

ben a hordozásban leszel te is teljes. Igaz, hogy a világ mást ért a boldogságon. Pénzt, egészséget, szépséget, fiatalságot, sikert. Mindez nagyon múlandó és esetleges, és persze kevés. Nagyon kevés – mint a jéghegyből kilátszó 10%, a többi a mélyben szunnyad. Emlékezzünk csak, mit mond Jézus Péternek! „Evezz a mélyre...” – és nem tudod kihúzni a hálót a bőségtől...

Július 3. — Évközi 14. vasárnap — Máté 11,25–30 —

Dicsőítés – egység az önátadásban – a szelíd lélek nyugalma

„Aki tisztán gondolkodik: tisztán beszél és tisztán is él” – mondja Karinty. Az ő elképzelése, álma volt a Címszavak a Nagy Enciklopédiához. Ennek egy része meg is valósult. Most megpróbálok néhány címszót írni a Kisközösségi Enciklopédiához. Talán általatok is megvalósul, folytatódik a szebb, jobb, Isten-arcú emberkép (emberarcú Isten-kép).

DICSŐÍTÉS – Kinek van szüksége a dicsőítésre? Isten nem hiú. Dicsőség a mennyben az Istennek, békesség a Földön az embernek. Mintha ma ennek a fordítottja látszódná. Dicsőség az embernek, Istennek pedig békét hagyunk. Sok bibliaforgató nagy- és kisegyház rendszeres programjának címe: Dicsőítés. „Dicsőítsék a Jézus Krisztus!” – köszönünk komolyan, gyermek és felnőtt fejjel. Talán hitelesebben hangzana, az ügyszó mellettnak tűnne a következő köszönés: „Kövessük Jézus Krisztust!” A Tízparancsolatból három beszél Istenről, hét az

emberről. Az Újszövetség egyik jellemző helyén az Isten-szeretet és emberszeretet egységűt mutat.

EGYSÉG AZ ÖNÁTADÁSBAN – Az Atya és Jézus teljesen egy. Egység van bennük, mert Ők is egységben vannak egymással. Mindent átadtak egymásnak. Megnyugtató ennek az egységnek a gondolata, mert mintha megkérdőjelezné a Fia halála árán megbékélő haragos Atya fundamentalista elképzelését. Nem lehetek boldog a másik szenvedése árán! „Hiába fűrösztöd önmagadban, csak másban moshatód meg arcodat” (József Attila)! Amint egy igazi tanár mindent átad a diáknak, ő pedig a diák által fejlődik. Docendo discimus. Tanítva tanulunk. Egy más létrafokai vagyunk – amint a közlekedés minden helyzetében egységben kell lennem a partnerekkel: az elsőbbséget nem lehet kiereszokolni, csak elfogadni, olykor megköszönni. Az egység, egyezés, egyértelmű szavak ellentéte a

kétség, kétkedés, kétségbeesés. Nyelvészek erről többet tudnak. Nem lehet kétfelé húzni. „Atyám, add, hogy mindnyájan egyek legyünk” (Jn 17)! Közös nevező.

A SZELÍD LÉLEK NYUGALMA – A mérges ember szervezetében negatív erők, ártalmas anyagok, mérgek szabadulnak fel. Letérdelve felszabadulunk! Boldog, mosolygós, szelíd, békés tekintetkor hét arcizmot kell dolgoztatnunk. Mérges, szomorú, depressziós archoz huszonegy izmot kell aktív helyzetbe hoznunk. Melyik a kifizetődőbb, felfelé mutató, reményt adó? Molnár Ferenc híres regényében Nemecek megalázva megfürdetik, majd gúnyosan megkérdezik: „Jó volt?” Természetesen hangzik a jézusi válasz: „Jó volt; sokkal jobb, mint a parton állni és rajtam nevetni. Inkább ülök újévig a hideg vízben, mint hogy összeszűrjem a levét a barátaim ellenségeivel!”

Nemecek DICSŐSÉGET szerzett az ÁTADOTT, SZELÍD életnek.

Július 10. — Évközi 15. vasárnap — Mt 13,1–3 — Kérdéses magvetés – felelős aratás

Mersz-e kimenni, lépni, fejlődni? Te kire, kikre hallgatsz? Terád kik hallgatnak? Szoktál-e példákat hozni, érted-e mások jó példáit? Szeretnél-e mag lenni? Hová akarsz esni? Akarsz-e, tudsz-e

magvető lenni? Akarsz-e mélyebben gyökerezni? Mit teszel szárazság ellen, mások lelki szárazsága ellen? Néha nem fojtogatsz-e másokat? Mit teszel, ha téged fojtogatnak? Akarsz-e jó föld lenni?

Hányszoros termést akarsz hozni? Haragszol-e, ha a rád bízottak nem hoznak termést?

Bár van füled – hallasz-e? Nem süketítesz-e meg másokat? Zavar-e a kérdező tanítvány? Szeretsz-e beszélni, kérdezni, válaszolni? Zavar-e mások beszéde? Neked megadatott-e a Mennyek Országának titka? Bosszant-e az Írás antiszociálisnak látszó mondata: „Akinek van, annak még adnak, akinek nincs, attól még azt is elveszik, amije van”?

Híszel-e a jövődölésekben? Próbálsz-e jövődölni? Szeretnél-e jobban hallani, érteni, nézni, látni? Mit teszel a kérges szív ellen? Tudod-e, hogy tényleg boldog lehetsz? Mit teszel a gonoszság ellen? Mit tennél a rablókka? Tudod-e az út szélét kijjebb tolni? Tudsz-e köveket lágyítani? Gyökereidet ápolod-e? Mehetnél-e mélyebbre? Mi szokott megbotránkoztatni? Te szoktál-e megbotránkoztatni másokat?

Számodra mi az, ami csalóka? Miben szeretnél gazdagodni?

Július 17. — Évközi 16. vasárnap — Máté 13,24–43 — Isten kertjében nincs gyomlálás!

Jézus szerette példabeszédekkel érthetőbbé tenni tanításait. Mi is jól járunk ezzel, hisz így számunkra is képszerűbbé, felfoghatóbbá tette üzenetét. Az Emberfiát példázó Magvető – akinek búzaföldjébe konkolyt vetett az ellenség – nem engedí, hogy a szolgák kitépjék a gyomot. Vajon miért? Nem akadályozza a gaz az értékes növény létfeltételeit? Nem szívja el előle a tápanyagot? Nem lenne-e tisztább a helyzet, ha csak a nemes növények lennének együtt, konkolymentesen? De sokszor érezzük egy rosszindulatú szomszéd, egy törtető kolléga vagy egy kellemtelenkedő, erőnket elcsúszó családtag mellett élve, hogy bárcsak elkerülne melőlöm, bárcsak valaki „kiiktatná” életemből ezt az embert!

Jézus egyértelműen nemet mond az erőszakra, s bizony a „gyomlálás” sem lehetséges hatalomgyakorlás nélkül.

Nem a mi feladatunk „eltávolítani” környezetünkben a szeretetlen, savanyú, istentelen embereket. „Hagyjátok, hogy együtt nőjön mind a kettő az aratásig!” – mondja az Úr. Az a küldetésünk, hogy éljünk mindenféle embertársunk mellett úgy, hogy felkeltsük érdeklődésüket cselekedeteink, gondolkodásunk iránt. Nem mindenáron megváltoztatni kell Isten nélkül élő társainkat, testvéreinket, hanem szeretni. Szeretni csak úgy tudunk valakit, ha megismerjük. Ha rájövünk, miért olyan tüskés, nehéz természetű a mellettünk lévő ember, akkor már sokkal megértőbbek leszünk iránta. Még az is elképzelhető, hogy szeretetünk által a konkolyt látszó növény átváltozik búzagalásszá.

Az aratás sem a mi dolgunk! Tegyük fel, hogy van tíz egység energiánk egy napra. A munka elvisz kb. 4–6 egységnyt, a család körüli teendők hármát. Ma-

radhatna egy-három egységnyi emberi kapcsolataink ápolására (sétálok egyet a házastársammal, meghallgatom a szomszédasszony bánatát, meglátogatom egy barátomat, társasjátékozom vagy kirándulok a gyerekeimmel, közösségi programot szervezek, és még sorolhatnám), de sajnos a valóság más.

Ezt az egy-három energiaegységünket legtöbbször felemészti az, hogy nem azt csináljuk, ami a dolgunk, hanem valami mást. Ítélezünk („gyomlálni, aratni” akarunk), haragszunk, veszekszünk (ezek veszik el tőlünk a legtöbb energiát), uralkodni szeretnénk a másikon, igazságunkhoz ragaszkodunk, vélt sérelmeinket ápolgatjuk, és észre sem vesszük, hogy közben sebeket osztogatunk, és teljesen elfogy napi energiánk egyharmada.

Micsoda pocskéolás! Micsoda energia-pocskéolás!

Július 24. — Évközi 17. vasárnap — Máté 13,44–52 — Milyen kincsed van?

Fájt-e már neked az Érték hiánya? Az, hogy nincs célja, értelme, öröme, nyugalma hétköznapijaidnak, ünnepnapjaidnak? Mert csak a Valami utáni szomjúság, vágy indíthat el a keresés útján. Először azt sem tudod, mit is keresel. Ebben a felgyorsult világban, a sietésben elrohanunk egymás mellett, még önmagunk mellett is.

Csodálatos dolog, ha már eljutottál odáig, hogy meg tudsz állni ebben a zaklatott korban, és meg tudod fogalmazni a kérdést: Ki vagyok én, honnan jöttem, merre tartok? Ekkor értél odáig, hogy elkezdesh keresni. S aki kitaratóan keres, az előbb-utóbb talál is. Megtaláltad-e már

azt a kincset életedben, amiért érdemes kockázatot vállalni?

Ez attól függ, hol keresed, és tudsz-e csendet teremteni magad körül és magadban. Ha kellő alázattal fordulsz éned mélyebb részei felé, megtalálhatod azt az énedet, amely nem az önző Egód, hanem a Valódi, Felsőbbrendű Éned, amelyben Istentől hordozol egy darabkát. Ez a két éned életed végéig harcban áll egymással. Ha sikerül az Egódnak lemondania önkaratáról, fölragyog benned a Valódi Éned, s átveszi sorsod irányítását.

Ebben az állapotban vagy képes szeretni, szolgálni. Ez az önazonosulási folya-

mat kincset érlelő folyamat. Ezért a Kincserért érdemes kockáztatni. Minél több részt adsz fel az önző énedből, annál nagyobb lesz a Kincsed.

A következő kérdés, hogy ha már ráta-
láltál a kincsedre, mit kezdesz vele. Elrejtod, hogy senki ne tudjon róla? Ez is lehetséges, de ennek mi értelme vagy haszna lenne számodra? Azokat az embereket, akik felismerték Őt – Isten „beleszózza” ebbe az ízetlen világba, hogy megízessék környezetüket.

Vállalod-e ezt a küldetést? Rajtad múlik!!!

Július 31. — Évközi 18. vasárnap — Máté 14,13–21 —**Utánamenés, felszólítás, továbbadás**

A szentírási rész tényleges címe, illetve a történet ténye a csodálatos kenyérszaporítás. A megszokott hangsúlyok helyett, azok értékét megtartva és nem elvitatva, a címbe említett három szót emelném ki, mint lényeges alcímeket a leendő Nagy Enciklopédiához.

UTÁNAMENÉS – Nagy tömeg követte Jézust. Az emberek mentek, tódultak utána. Valószínűleg olyan dolgokat mondott és tett, amikre érdemes volt megmozdulni. Meggyőződésem, hogy ma is vannak olyan hiteles Jézus-közvetítők, akikre érdemes hallgatni. Minden csatlakozáshoz kettő kell. Aki mozdul, és aki felé mozdulunk.

Amikor kellett, mozdultál-e? Egy rossz döntés után mertél-e változtatva, tényleg a jobb felé indulni. Ha feléd mozdultak, téged követtek, tudtál-e miattuk lassítani? Tudtatok-e együtt korrigálni? Csak az hívjon magával, aki mer vezetni! Hívtak-e? Hívtál-e? Tudtad-e, ha rosszul ve-

zetek téged? Becsülted-e a jó vezetőt? Elhiszed-e már, hogy te is lehetsz jó vezető?

FELSZÓLÍTÁS – A történet lényege: „TI ADJATOK NEKIK ENNI!” E néhány szó szinte kiugrik a papírból, mintha más színnel írták volna. Jézus felszólítása egyszerű, rövid, pontos. Tömörsége hasonlít a Biblia egyéb félreérthetetlen parancsaihoz: „Kelj fel, és járj!” Illetve egy másik helyen: „Menj, és többé ne vétkezz!” Ti adjatok nekik enni! Közlekedési hasonlattal élve e mondat velőtrázó súlyosságát a STOP táblához tudnám hasonlítani. Nincs ha és talán és néha. Akkor és ott mindenki biztonsága érdekében meg kell állnod. Tudd magad fékezni!

Egyházaink, papjaink, csoportvezetőink régi-új gondja a kedves hívek, barátok, testvérek aktivizálása, felrázása, elindítása, az Úton tartása. Távolról sem szeretném elbagatellizálni a kérdést, de

talán az e részben olykor túlhangsúlyozott csoda és misztikum helyett támaszkodhatnánk a költő Lélektől sugalmazott soraira:

„Fény vagy te is, melegsít és égess!
Hidd, hogy a világ tevéled is ékes!”

Tudsz-e fény lenni? Hiszel-e a felszólításoknak? Tudsz-e ékességet adni?

TOVÁBBADÁS – Megtörte, tanítványainak adta, ők pedig a népnek. Az egyben tartott nem osztható szét. Meg kell törni, fel kell szeletelni, szét kell osztani. Megtörte, de nem tartotta magánál. Odaadta. Ők sem tartották meg. Továbbadták. Mintha itt lenne a tényleges csoda: a folyamatban, az átadás menetében.

„Nem az a jó, ha szeretnek téged, csak az a jó, ha te is szeretsz” (Tolcsvay Béla). Tudsz-e osztani? Kevesebb is be-
éred-e? Tudsz-e továbbadni?